

Písně: 618, 480, 489.

1. čtení: Ř 14, 1-12

2. čtení (základ kázání): J 21, 20-23

3. čtení (poslání): Ko 3, 1-4

Petr se obrátil a spatřil, že za nimi jde učedník, kterého Ježíš miloval, ten, který byl při večeři po jeho boku a který se ho tehdy otázel: „Pane, kdo tě zrazuje?“ Když ho Petr spatřil, řekl Ježíšovi: „Pane, co bude s ním?“ Ježíš mu řekl: „Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc. Ty mne následuj!“ Mezi bratřími se to slovo rozšířilo a říkalo se, že onen učedník nezemře. Ježíš však neřekl, že nezemře, nýbrž: „Jestliže chci, aby tu zůstal, dokud nepřijdu, není to tvá věc.“

Život je pestrý a má mnoho možností. Proto i lidé se navzájem odlišují. Nejen svou podobou a povahou, ale také základním východiskem, životní dráhou, nebo jak se říká osudem, a pak také završením. Když se Ježíš po zmrtvýchvstání ukázal učedníkům v Galileji při lovu ryb, promluvil zvláště k Petrovi. Vyptal se ho na jeho lásku, pověřil pastýřskou službou, a pak mu předpověděl mučednickou smrt, již měl oslavit Pána, jak zapsal Jan ve svém textu evangelia. „Až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede kam nechceš.“ Pak ho vyzval k následování.

Ježíš a Petr spolu šli – není pro tu chvíli důležité kam, jde o to, že za nimi šel učedník, kterého Ježíš miloval – tak je tam (a jinde) nazván. Podle tradice to byl evangelista Jan, ale není výslovně řečeno. Petr ho spatřil a zeptal se, co bude s ním.

Samozřejmě je správné starat se o druhé, třeba vidět včas jejich nouzi a ochotně pomáhat. Nebo slyšet jejich otázku a pomoci s odpovědí. A podobně.

Ale někdy je to nadbytečné. Někdy je namístě starat se víc o sebe. Ježíš řekl Petrovi: „Následuj mne!“ O tom druhém učedníku tam nic není. Co je Petrovi do toho, jestli tu má zůstat zachován v těle do druhého Kristova příchodu?

To samozřejmě neznamenal, že to tak skutečně bude. Tehdy byl druhý Kristův příchod očekáván v dohledné době. Ještě v té jedné generaci. Tedy také konec tohoto světa a Boží soud. To k sobě patří. My dnes víme, že se ta doba proti očekávání značně prodloužila a netušíme na jak dlouho ještě. Ten druhý učedník samozřejmě dávno tělesně zemřel, jako všichni ostatní účastníci těch událostí. Však je jasně v textu vymezeno co Ježíš o tom řekl a co neřekl.

Ježíš tehdy vlastně ani nemluvil o tom učedníkovi a jeho budoucnosti. To z toho udělali až posluchači, když roznesli zprávu, že nezemře. Ve skutečnosti Ježíš mluvil o Petrovi a o tom, že se má starat víc o své následování než o osud a konání druhých. Jiný učedník má jiné následování. To je dobré si připomenout, kdykoli si začínáme myslet, že někdo jiný by měl jednat jako my.

Třeba jíst maso obětované modlám, protože na tom nic není, modla nic neznamená. Nebo nejíst maso obětované modlám, protože dělat to je projevem neúcty k Hospodinu a mravní neurčitosti. Tedy pro naše podmínky – buď jednat svobodně, nezávisle na tradici a pravidlech, nebo naopak je ctít, nevybočit vpravo ani vlevo a kontrolovat své jednání? Obojí může být pravda, záleží na svědomí s jakým se k tomu přistupuje.

Jednám z pevného přesvědčení, že je to před Pánem správné? Nebo jen proto, že to dělají jiní, nebo z pohodlnosti a je mi to vlastně jedno? Nebo snad z pokrytectví, abych se mohl ukázat jak správně to dělám, na rozdíl od jiných? Buď vědomě a poctivě, nebo jen tak a nepoctivě. V tom je velký rozdíl. Zásadní jako je mezi poctivostí a nepoctivostí. Pravdou a lží, životem a smrtí.

O tom, že Petr i ten druhý byli oba učedníci Páně, a oba upřímní, není pochyb. Ale Petrovi před ostatními řekl co s ním v budoucnu má být, kdežto o tom druhém promluvil velmi neurčitě, takže dokonce vznikaly dohady.

Petr má oslavit Pána smrtí, má zemřít Pánu. Ten druhý učedník, pokud by žil až do Kristova druhého příchodu, bude tedy Pánu žít. Co na tom? Za oba Pán Ježíš zemřel, pro oba vstal. Jak píše apoštol Pavel: „Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.“ Jednoho i druhého, ať už oslaví Pána jakkoli. Jde jen o to, oslavit Pána a ne někoho nebo něco jiného, ani sebe sama.

Proto se ani my nemusíme trápit nad druhými, třeba že jsou v něčem jiní. Nemáme ani nemusíme soudit cizího služebníka – on obstojí, o tom rozhoduje jeho Pán. Ale jaký jeho! – náš společný Pán a ten služebník pak ani není cizí, ale můj spoluslužebník u téhož Pána. Je třeba nezapomenout, že je (spolu se mnou) jeho služebníkem, a ne mým.

Ale to osvobozuje od předsudků a malicherných starostí. Ruce jsou volné k činům lásky, k následování Ježíše Krista.

Pane, děkujeme, že s námi se všemi počítáš, dej nám rozeznat co je důležité a co malicherné a vůli držet se toho, co působí pokoj mezi námi.

Amen